

אלהים יתנו ויברכנו
ואר פניו אתנו סלה:

לדעת בארץ דרכך
בכל-עוים ישועתך:

י יודוך עמים, אלהים
יודוך עמים כלם:

למנוחה בנינת מזמור שיר:

ולאמים בארץ הנחם סלה:

כי-הקדם עמים ליהוד

י וברכנו אלהים

ויראו אותו כל-אפסי-ארץ:

ארץ נהנה יכולה

ויברכנו אלהים אלהינו:

י יודוך עמים, אלהים

יודוך עמים כלם:

לפניו ירצנו לאלים

השמים הנבלי והאם גם
מדת הזקן, שחיי ובייתו באישר הנבלי מהאמת עם ופנתו הפרטית ג"כ. ואבר
כנותן עם ע"ז: "אמת מארץ הנחם נזקק משמים נביק"י ע"ש דברי רמב"ם
בהודו תוס' איתוי בותי כשיבים בולחתי, בוכן שאגדהו על ארץ ישראל, כי
השאלות העלוהו הנעורה בימים היא השאלות הנכלות של כלל ישראל, והן
השאלות אמתה להשאלות הפרטיות של כל יהודי כ"א כשהוא מצטרף אל
השאלות הנכלות, אבר איתוי "אמת מארץ הנחם", כולו איתוי הנעשה פ"י
ישור לו השאלות הפרטיות, כגון "יעדק פשיבים נביק"י", פ"י שחיי ויעקפת ע"ז
השאלות הנכלות שהיא הפלגין הנעובה על ההשפנת הפרטיות.

ממנו דבר לדמו, שיעדק ההשאלות הפרטיות של כל אחד מישראל יהיו
כאיכות צדוקת ככל לך אל השאלות הנכלות כולן, ואי אפשר ג"כ שיכנה ביה וכן
וכמתקיים לטובת הכלל כ"א כשיהי' שלם בדרכיו הפרטיות, ושהי': "א יחזק
בכפיו יעשה שלום לי שלום יעשה לי", שיחזק בכפיו כשהיה חזק ופונת
הפרטיות, וע"ז "יעשה שלום לי" כי מהקדושה הפרטיות מתכוון הכללות
הכללית, וכשיחזקו בשלמותו הנעובה או "שלום יעשה לי" בפועל בענין הנעוה
כאמת בעיקרו אל הכלל כולו.

ולחזק חזקים שאמתו שהיה מועלת ישראל בין יציאת מצרים למ"ח ה'
כי יציאת מצרים קמו הקדושה הכללית, מצד תכלית הכוללת הקדושה של
ראויה בכללה ובמ"ח חוספה לזם תכלית הקדושה הפרטית, והי' לאות ע"ז ג"כ
בה שאמר חזקו כפי רעיק שכשאתו ישראל נעשה ונשמע ירדו שבים ויבוא
של מלאכי השרה לקשרו לכל אחד ואחד מכם שני כחריס"א, כי הכנה מורה על
התכלית המטופה הפרטית, ונודע בידוע ע"ש ובכ"א סמך ר', מסוד כתר מלכות
סוף משנה במחשבת החלוק"י, וכינוי שלם שאל אחד נעשה תכלית בפ"ע, עד שאל
כל אחד ואחד חושפת קדושת כתר מיוחדת, גם מצד עצמו הוא דבר משכל, כי
ישם ויחזק"י ורדשו חז"ל: "בא מצותי" א"כ לא היה לו לזם מעלה גדולה
ע"ש פרטית, רק מצד קדושה האמת שהיא ענין כולל לכל האומה בכללה, אבל כשיהי'
כ"ח שמתקשרו כ"א מזה בקשר חזק ופונת, כ"א וזכה מעטל נפשו, והו' ג"כ
היהו שאמר לזם הקב"ה במ"ח: "אמת ראיכם אתר עשיתי למצרים ואיך אהבם
על כפי נשיות ואיך אהבם אלי ... ואמת חזק לי ממלכת כרתי"י",
ובכ"א לא שמו חז"ל לפסוק "ממלכת כרתי"י לזמן נענינו רבו הנקרא "החז'
אבתוך יהיו בנד"י", כ"ח ואחר מוכתרל עמוד לחיות לו בנים כדנצי נוצר"י.
והענין כי ראינו ששים ויבוא הוא הסך הכללי שהיו למלכת הכללית,
והבו ש"ח"י יט לו כה הקדושה הכללית ע"כ כ"א ואחר יהיו לו בנים ששים
ריבוי, להשלים כפועל התכלית הכללית שבכ"א.

תו הפסח שהוא ענין יציאת מצרים, ותו השבועות שהוא מתן תורה,
לכלים יחד ומתחברים ע"י הפסחה, שענין המספר הוא מורה ג"כ על פרטיות
הבניאיות של כל דבר, והנה יציאת מצרים היא מורה על התכלית הכללית של
כלל ישראל, ומ"ח הוא מורה על פרטיות ההשאלות שמתעלה על כל אחד
מישראל בפ"ע, ע"כ אנו מורים ע"י חזקו הפסחה שהמתחלים בפרטיות לפסח
זיכו, לזכות שהשאלות הכלליות מהיבט להשלים המספר, ואח"כ כוללים בפסח
השישים יום שהוא הכלל הכולל, להורות ש"ע"ז יושלם הכלל, ותהי' גם כן
הישראל והיה התכלית הפרטית מתחברת בנק"ל אל הכללית ולא היה מהחלוקה
כלל ישראל, אבל חשט גם כ"א החניכ בהכללות, וע"ז חסר האמת כ"כ
השלי, וזכו במחלוקת, עד לע"ל שהשי"ת ישלח לנו "מכשיר טוב פשיטי
ישועה" שהוא מבשר שלי"י, ואי יהיו המחלוקת בטלות, ואע"פ שמתחברת פאה
התכלית הפרטית בפ"ע תודל התכלית הכללית, כמש"כ: "זכר בניך למורי ד"י"י אע"פ
ש"ש למורי ד' ומחשבים מאד כ"א בפ"ע, כ"י"ש ד"ב שילי בניך"י שיתחברו אל
הכלל כדי לקיים ברכת השלום, כמש"כ: "י יברך את עמו בשלום".